

MAŇA

10. 8. 2025

63

Recepty

Novinky z rodinky

Rozhovor s Alenou Humajovou

SLOVO NA ÚVOD

O čom bude letné Slovo na úvod? Už dlhšie som si kládla túto otázku. Zdalo sa mi, že v poslednom čase som neprežila nič také extra inšpiratívne, o čom by som mohla písať.

„Pani učiteľka!“ ozvalo sa volanie z druhej strany ulice, ktorou som premýšľajúc kráčala do kostola. Neprešlo ani pár sekúnd a už ku mne bežal mladý muž, v ktorom som okamžite spoznala svojho niekdajšieho žiaka Matúša. Kedysi v ZŠ Koš som ho učila dejepis. „Môžem vás objat?“ Od radosti ani nečakal na odpoveď – a ja som sa tešila tiež. Vôbec som si ho totiž na tej druhej strane cesty nevšimla – a on sa pokojne mohol ku mne aj „nepriznať“. No urobil opak.

„Matúš, no teda! Ako rada ťa po toľkých rokoch vidím!“ Prekvapene sa na mňa pozrel: „Vy si ma ešte pamätáte?“ Dojala ma jeho skromnosť. Matúš totiž nie je len tak ľahko „prehľadnuteľný“. Studuje herectvo na konzervatóriu v Bratislave, objavil sa už v niekoľkých reklamách, občas hrá v Rodinných prípadoch, účinkuje na Novej scéne a v poslednom čase sa mu podarilo dostať aj do Mestského divadla v Trenčíne. Sláva mu však zjavne do hlavy nestúpla.

Ktovie, koľko by sme na tej ulici stáli a zhovárali sa, keby mu nezazvonil telefón. „Musím bežať pomáhať starkej do Kamenca!“ Rozlúčil sa ďalším veľkým objatím... A mne bolo zrazu krásne na duši – z toho, že okrem Matúšovej najbližšej rodiny aj náš „košovský pedagogický tím“ mohol prispieť k tomu, že sa z neho stal človek, za ktorého sa svet nemusí hanbiť.

Nech vám čítanie letnej Mane prinesie krásno na duši tiež ☺!

Petra Humajová

NOVINKY Z RODINY

Od 2. do 6. januára boli Šutinskí na lyžovačke v Mauterndorfe v Rakúsku. Podobne ako v predchádzajúci rok bývali v dedinke Mariapfarr, kde vznikla pieseň Tichá noc, svätá noc.

V stredu 8. januára sa dožil 60 rokov Zdeněk Florián z Ujezdu u Brna. Keďže s manželkou Ivetkou sú rovesníci (ona bude mať 60 rokov 29. októbra), rozhodli sa tieto svoje sviatky s rodinou osláviť spoločne.

V nedeľu 19. januára sa na fare v Prievidzi uskutočnilo novoročné posedenie, ktoré bolo vyjadrením vďaky farníkom aktívnym vo farnosti Prievidza-mesto. Z našej rodiny naň bol pozvaný Milan Petráš a sestry Martina a Petra Humajové.

Od 25. januára sa medzi dôchodcov zaradila už aj Janka Petrášová. Svojho miesta v Slovenskej obchodnej inšpekcii sa však zatiaľ nevzdala a pokračuje v práci aj ďalej.

V januári a februári si okružle životné jubileá – 40 rokov – pripomenuli sesternice Silvia Kovárová (25. januára) a Petra Humajová (17. februára). Obe svoje sviatky oslávili v kruhu najbližších členov rodiny. 5. mája sa k ich vekovej kategórii pridal aj Silviin manžel Vladimír Kovár.

Od 31. januára do 2. februára pobudli „petrášovské vnúčatá“ – konkrétne Veronika Šutinská s rodinou (Martin, Maťko, Marek), Lenka Weissabelová s rodinou (Roderik, Vanesska, Riki), Lucia Petrášová s rodinou (Denis, Lucka), Martin

Humaj s rodinou (Katka, Agátka, Leo) – a Roderikov kamarát z kapely Ľubo na Chate pod smrečinou v Osrbli. Lyžiar si užili lyžovačku v Mýte pod Dumbierom a vyskúšali si aj Národné biatlonové centrum a bežkársku trať. Nelyžiar absolvovali túru na Dedečkovu chaťu (menej zdatná skupina) a na Chaťu generála Milana Rastislava Štefánika a Dumbier (zdatnejšia skupina). Posledný deň pobytu im spríjemnil čerstvo napadnutý sneh, z ktorého mali radosť najmä deti.

Svoju diamantovú svadbu – 60 rokov spoločného života – si 6. februára pripomenuli Elena a Vladimír Mečiarovci. Túto krásnu udalosť spolu s nimi oslávili ich deti – Ivetka Floriánová, Ladislav a Tomáš Mečiarovci – priamo v ich dome v Necpaloch, kde prežili väčšinu svojho manželského života.

Svoje prvé narodeniny oslávila 7. februára Eliška Chudá, dcéra Zuzany a Martina Chudých. Na oslave nechýbala veľká torta. Ako skonštatovali rodičia, vďaka dvom malým dcéram, Sárke a Eliške, je u nich doma v Bratislave neustále živo a veselo a vôbec sa nenudia.

Keďže Vanesska Weisabellová už budúci školský rok maturuje, začala sa rozhliadať po vysokých školách. 14. februára sa zúčastnila na Dni otvorených dverí Ekonomickej univerzity v Bratislave, kde ju zaujala najmä Fakulta medzinárodných vzťahov.

V tento istý deň oslávil náš rodinný časopis Maňa už svoje 28. narodeniny.

Peter Chudý st. absolvoval 22. februára prvé tohtoročné preteky *Spartan Sprint* v golfovom areáli Sedin Veľké Uľany. Trať mala dĺžku 6,8 km a obsahovala 22 prekážok. Peter ich zvládol za 54 minút, čím si čas oproti minulému roku zlepšil o 12 minút. Vo svojej vekovej kategórii skončil na 8. mieste.

Od 28. februára do 3. marca boli Šutinskí na lyžovačke v Dolomitoch v Taliansku. Hodnotia ju ako najlepšiu a najkrajšiu lyžovačku, akú kedy zažili.

Lucia Petrášová si 8. marca užila druhý zo svojich minuloročných darčiek k 40. narodeninám – vyhlídkový let lietadlom. Startovala z Letiska Malé Bielice. Let pokračoval smerom na Topolčany, Hlohovec, Piešťany, Trenčín, Bánovce nad Bebravou, Bojnice, Prievidzu a po dvoch zakrúženíach nad rodiskom sa lietadlo vrátilo späť do Malých Bielic. Lucka si tento dve hodiny trvajúci zážitok riadne užila.

Od marca pôsobí Silvia Kovárová vo funkcii hlavná architektka mesta Bojnice. Pomáha mestu v riešení otázok týkajúcich sa architektúry a podieľa sa tiež na konzultáciách investičných zámerov a strategickom plánovaní Bojníc.

Slovenské komorné divadlo Martin hostovalo 13. marca v prievidszskom Dome kultúry so svojou hrou *Zem pamätá* venovanou Karolovi Duchoňovi. A tak Humajovci využili príležitosť a opäť si pozreli toto predstavenie – Martina už štvrtýkrát, Petra tretí a Jozef druhý. Spolu s nimi bola v divadle aj kamarátka Anna Prievalská, ktorá predstavenie videla po prvýkrát, ale i jej sa veľmi páčilo.

Na 23. – 30. marec si Stanka Mečiarová, Katka Miháľková a Vierka Smidová pre svoju maminu Lydku Mečiarovú pripravili veľké prekvapenie. Hoci jeho plánovanie sa začalo už pred Vianocami, až v polovici marca Vierka oznámila mamine, že dostala nečakanú dovolenku, a teda navštívia Stanku v Taliansku. Na letisko do Bergama už hodinu pred nimi doletela aj Katka, ktorá žije vo Francúzsku a o prítomnosti ktorej tam mama Lydka ani len netušila. Tým sa však „šoky“ len začali, pretože Lydka netušila ani to, že jej dcéry jej pripravili aj trojdňový pobyt v Ríme v rámci Jubilejného roka. Pobudli tam od 25. do 27. marca, a keďže chodili veľmi veľa pešo, navštívili aj pamiatky, ktoré by možno inak prehliadli. Z tých najdôležitejších miest to bol najkrajší park v meste Villa Borghese, Vatikán (Anjelský hrad, Bazilika sv. Petra a jeho kupola, Vatikánske múzeá, Sixtínska kaplnka), Koloseum, Forum Romanum, Benátske námestie, Pamätník Viktora Emanuela II. a Bazilika Santa Maria Maggiore. V bazilikách pri príležitosti Jubilea prechádzali aj cez Sväté brány. Na tento jedinečný výlet len tak skoro nezabudnú.

V stredu 26. marca navštívili 9.A a kvarta z Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi spolu so svojimi vyučujúcimi Petrou Humajovou a Katarínou Sekrenešovou *Múzeum holokaustu* v Seredi. Najskôr absolvovali prednášku *Deti a holokaust* a potom si pozreli expozíciu múzea umiestnenú v pôvodných budovách sereďského tábora.

Od 28. do 30. marca bola rodina Šutinská na výlete v Zakopanom. Zobrali so sebou aj starkú Eriku Petrášovú.

Lenka Weissabelová sa od 2. do 4. apríla zúčastnila pracovnej cesty – zastupovala Daňový úrad Prievidza na bilaterálnom stretnutí slovenskej a českej finančnej správy v Luhačoviciach v Českej republike. Okrem pracovných povinností si našla čas aj na prehliadku tohto krásneho kúpeľného mesta, v ktorom pramení minerálna voda Vincentka.

Od mája pracuje Filip Petráš v TV Markíza na pozícii zvukový majster. Primárne je zameraný na projekt TN Live, ale postupne sa začína aj do iných druhov vysielania.

Tara, fenka Floriánovcov v Újezde u Brna, obohatila 3. mája svojich majiteľov o päť nových šteniatok. Na dvore mali teda veselo až do letných prázdnin, keď už šteniatka odišli do svojich nových domovov.

Vo farnosti Nitrianske Rudno sa 4. mája posväcovali motorky. Rodina Šutinská využila túto príležitosť a dala si posvätiť celý svoj vozový park.

Od 9. do 11. mája sa Martin Humaj so svojim volejbalovým tímom zúčastnil podujatia *KubCup* v Dolnom Kubíne. Ide o turnaj neprofesionálnych volejbalových družstiev, ktorý sa organizuje pod záštitou saleziánskej komunity. Tento rok sa konal už 20. ročník a volejbalistom z Prievidze sa tu po prvý raz podarilo získať 1. miesto.

V nedeľu 11. mája sa v Necpaloch konali hody. Sv. omšu pri necpalskej kaplnke odslúžil pán kaplán Oto Dokoupil. Pozvanie k hodovému stolu Filky Petrášovej prijali okrem rodiny aj pán farár Jozef Repko s pánom kaplánom, pátri piaristi Juraj Durnek a Peter Valachovič, fráter Simon Chrzaser a gréckokatolícky kňaz Jozef Durkot, ktorý so sebou priviedol aj hosťku z Ameriky.

Roderik Weissabel ml. ani tento polrok nezaháľal. Na bubnoch si zahral so skupinou Polianočka na Necpalských hodoch 11. mája i na Kopaničkovej melenici 24. júna. So školskou kapelou STARS z eŠkoly sa zúčastnil poslednej šnúry súťaží v Novákoch, Kremnici a v Slovenskom Grobe, kde kapela získala 2. miesto. Po troch rokoch sa však už zoskupenie STARS rozpadá, pretože viacerí jeho členovia odchádzajú na stredné školy. A o rok odchod na strednú školu čaká aj Roderika, ktorý 17. júna úspešne absolvoval prijímačky na prípravné štúdium na

Konzervatóriu Jána Levoslava Bellu v Banskej Bystrici.

V sobotu 24. mája absolvoval Peter Chudý st. ďalšie preteky *Spartan Super* v Komárne na trati dlhej 13,20 km s 26 prekážkami vrátane brodenia vo Váhu. Vo svojej vekovej kategórii obsadil 9. miesto.

V piatok 30. mája oslavovala ZŠ Nitrianske Rudno Deň detí a pri tejto príležitosti si k sebe pozvala zaujímavých hostí. Patrili medzi nich aj členovia Dobrovoľného hasičského zboru Nitrianske Rudno, medzi nimi aj Veronika Šutinská. Tá deti školila v dávaní prvej pomoci – sledovala na figuríne, či deti dokážu človeka správne oživovať.

V tento istý deň na v Severke konala oslava 60. narodenín Aleny Humajovej, ktorá sa svojho životného jubilea dožila 26. mája. Na oslavu bola pozvaná jej rodina, susedia, priatelia a známi. Nechýbala ani „výprava hostí z Tatier“, v ktorých Alenka trávi veľa času – a tá sa aj postarala o živú hudbu. Hostia sa veselo bavili až do neskorých večerných hodín.

V sobotu 31. mája koncertoval v Dome kultúry v Prievidzi spevák Richard Müller. Koncertu sa zúčastnili aj Martina, Eva a Jozef Humajovci. Mali z neho veľký hudobný zážitok.

Bratia Filip a David Petrášovci uplatnili svoj herecký talent počas júna aj na 27. ročníku *Rozprávok na Bojnickom zámku*. V predstavení *Carodejník na Bojnickom zámku* hral Filip postavu zvierat'a (bol lev) a David zas predstavoval Slnko.

Ako herečka sa uplatnila aj Vanessa Weissabelová, ktorá si spolu s Divadelnou spoločnosťou zahrála na *Ceste rozprávkovým lesom* – predstavovala princeznú v rozprávke Lomidrevo. Toto podujatie pre deti sa konalo 31. mája v Žiari nad Hronom, 1. júna v Bojniciach a 21. júna v Handlovej.

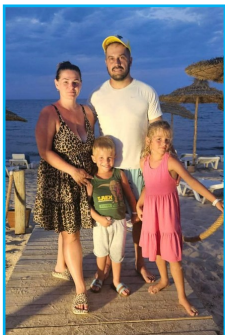
Od 4. do 18. júna pobudla Lucia Petrášová s rodinou a švagrami na dovolenke vo Francúzsku. Ich hlavným cieľom bolo absolvovať automobilové závody *24 hodín Le Mans*, ktoré ale tento rok spojili aj s dvojdnovou návštevou Normandie v čase osláv D-day (konali sa 6. júna). Prešli si všetkých päť pláží (Sword, Juno, Gold, Omaha a Utah), na ktorých sa pred 81 rokmi vylodili Spojenci a predznamovali tak koniec druhej svetovej vojny. Nachádzajú sa tam rôzne múzeá, stavby a pamätníky, ktoré pripomínajú, čo sa tam odohralo. V čase osláv tam dokonca mnohí ľudia chodia v dobových šatách či uniformách a možno tam stretnúť aj prežívších veteránov. Dovolenkári navštívili tiež historický kostol a kláštor Le Mont Saint-Michel, ku ktorému sa v čase prílivu dá dostať len po mostíku, ale v čase odlivu aj po súši. Samotné preteky 24 hodín Le Mans boli zlatým klincom programu. Okrem ich sledovania Lucka a jej spoločníci absolvovali aj rôzne testy, tréningy a iný sprievodný program.

V sobotu 21. júna sa Petra Humajová stala krstnou mamou Maríny Markovičovej, dcéry spolužiacky a spolužiaka z vysokej školy Kataríny a Daniela Markovičovcov. Krst sa konal v Dolnej Marikovej a Petru naň sprevádzala aj jej sestra Martina. Slávnostný obed prebehol v Resorte Mravec v Hornej Marikovej.

V nedeľu 22. júna sa švagríné Filomena Petrášová, Lýdia Mečiarová a Elena Mečiarová vybrali navštíviť svoju ďalšiu švagrínú Annu Mečiarovú z Necpál, ktorá je už momentálne umiestnená v zariadení Senior Banky, ale na víkend si ju vzala k sebe nevesta Ľubica Mečiarová z Novák. Všetky sa tešili, že sa mali možnosť takto stretnúť a chvíľu spolu pobudnúť ako za „starých dobrých čias“.

V piatok 27. júna si svoje prvé vysvedčenia prevzali novopečené školáčky Lucka Petrášová i Agátka Humajová. Rodičia sú s ich výsledkami spokojní a veria, že sa im bude dariť aj naďalej.

Koniec júna sa v Újezde u Brna nesie v znamení tradičných Petropavlovských hodov. Rodinu Floriánovú tento rok na nich v kroji reprezentoval syn Marek.

V sobotu 4. júla bola rodina Humajová pozrieť bývalého prievadzského pána kaplána Pavla Škovránka na jeho novom pôsobisku v Katedrále sv. Sebastiána v Bratislave. Spolu s ním si spravili aj krátku súkromnú púť do Marianky. Podarilo sa im tak navštíviť dva jubilejné chrámy v jeden deň.

V júli dovolenkovali v zahraničí viacerí členovia našej rodiny. Martin Humaj s rodinou si vybrali Tunisko, pričom deti po prvý raz v živote cestovali lietadlom. Alena a Milan Humajovci sa vybrali na Srí Lanku. Tomáš a Zuzka Mečiarovci strávili dovolenkový čas v Sarti v Grécku, Alexander Bohó s rodinou v Turecku.

V sobotu 12. júla si Nitrianske Rudno pripomínalo 750. výročie založenia obce. Pri tejto príležitosti sa konal tzv. Rudniansky deň, počas ktorého Veronika Sutinská reprezentovala Dobrovoľný hasičský zbor a Mat'ko a Marek Sutinskí motocrossárov.

V nedeľu 13. júla navštívili sestry Martina a Petra Humajové pátrov piaristov v Nitre. Stretli sa s pátrom Marekom Kotrasom a v nemocnici boli pozrieť aj pátra Alojza Orlického. Najviac času však strávili s pátrom Jánom Hríbom, s ktorým pešo objavovali rôzne tajomné nitrianske zákutia.

V tento istý deň Peter Chudý st. opäť súťažil na pretekoch *Spartan Beast* vo Valči. Absolvoval tu 22 km v kopcovitom teréne s prevýšením cca 1300 m a s 37 prekážkami vrátane plazenia v horskom potoku pod ostnatým drôtom v dĺžke 15 m a plávania vo vodnej nádrži. Oproti minulému roku si zlepšil čas o 22 minút a vo svojej vekovej kategórii obsadil 6. miesto.

Športovali aj Weissabelovci, ktorí v nedeľu 13. júla absolvovali svoj prvý oficiálny cyklovýlet na e-bikoch z Trenčína na Moravu. Zdá sa, že z tejto aktivity sa stane ich rodinná záľuba.

Od 18. do 21. júla pobudli sestry Martina a Petra Humajové v Námestove, kde sa konal už 34. ročník festivalu Verím Pane. Ponuka duchovného, hudobného i diskusného programu bola tento rok mimoriadne bohatá. Medzi vystupujúcimi nechýbali Marián Cekovský, Sima Magušinová, Katarína Koščová, Daniel Spiner, Pavol Danko s manželkou a iní.

V sobotu 19. júla koncertovala kapela Roderika Weissabela st. *The Riff SK* na Mariánskom vršku v rámci Festivalovej Prievidze. Povzbudiť ich tam prišli aj viacerí členovia našej rodiny.

V nedeľu 20. júla absolvoval Peter Chudý st. beh YUONG RUN v Prievidzi na trati 5 km. Podarilo sa mu ich zvládnuť za 25 minút, čím si čas oproti minulému roku zlepšil o 2 minúty.

Bratia Šutinskí v motocrosse opäť bodovali. V seriáli *Pionier cross* získal Mat'ko v celoročnom hodnotení zatiaľ 2. miesto a Marek 4. miesto. V seriáli *Enduro Cup Stred* sa Mat'ko po úraze prepadol z 3. na 6. miesto a v kategórii *Dorast* z 3. na 4. miesto. Marek ďalej pokračuje v pretekoch a Mat'ko sa zotavuje po úraze. Predpokladá sa, že pretekať by mohol začať opäť v októbri.

Peter Chudý, ktorý tvorí pod menom Peter Šloser, bol aj tento polrok ako spisovateľ mimoriadne aktívny. Absolvoval veľké množstvo besied, podpisoviek, tvoril vlastný podcast a poskytol i niekoľko rozhovorov. Navštívil napríklad Bratislavu, Suchú nad Parnou, Šamorín, Modru, Starú Turú, Handlovú, Krupinu, Vrútky, Nováky, Sklené Teplice, Kežmarok, Námestovo, Dolný Kubín, Nitru a iné obce či mestá. Zároveň dopísal svoju ôsmu knihu s názvom *Rozsudok smrti*, ktorá by mala vyjsť na jeseň tohto roku.

Petra Humajová

BAVÍ MA ROBIŤ RADOSŤ INÝM

V máji oslávila svoje životné jubileum ďalšia členka našej rodiny, Alena Humajová. Je to žena, ktorej život je plný aktivít, elánu, rozvíjania vzťahov, cestovania a dobrodružstiev každého typu. Ze o nej toho zatiaľ veľa nevíete? Tak čítajte ďalej ☺.

Dosiahla si jubilejný životný míľnik – 60 rokov. Ako si spomínaš na svoje detstvo, ktoré si prežívala pred viac ako polstoročím?

Mala som veľmi pekné detstvo. Rodičia sa nám s bratom venovali, chodievali s nami do Tatier... Vždy mi pomohli, keď som v škole čosi „vyviedla“ a veci za mňa „vyžehlili“. Hrávala som sa s chalanmi z nášho dvora. Bábiky mi nehrozili, skôr som sa nahaňala alebo hrala futbal. Jediné negatívum, ktoré mi detstvo prinieslo, bolo to, že som znenávidela záhradu. Celé leto sme totiž chodievali k starej mame do Nitrice a tá pestovala cibuľku, rajčiny... A v jej záhrade bolo stále čosi potrebné robiť. Nemala som to rada, ale nedalo sa tomu vyhnúť. A tým pádom sa mi „znechutila“ celá záhrada.

Vyučila si sa za krajčírku. Aj moje najkrajšie šaty v detstve, ktoré mám doteraz odložené, či moje šaty na 1. sv. prijímanie si ušila práve ty. Pracovala si po skončení školy v tomto odvetví? Alebo to bola skôr tvoja záľuba?

Išla som za krajčírku, pretože ako dieťa rodičov, ktorí chodili v období komunizmu do kostola, som veľmi nemala na výber. Ocino robil v Kovotexe, a tak rozhodol, že budem krajčírkou. V triede nás bolo tridsať dievčat a ja jediná som nemala šijací stroj. Nevedela som držať ihlu v rukách, nič ma na tom nelákalo. Ale pustila som sa do toho... A nakoniec som si spravila aj maturitu a vyštudovala som tiež vysokú školu. Keď som už neskôr mala dcéru Mirku, stačilo, že mi večer ukázala, aké šaty by chcela mať a do rána som jej ich ušila.

Ako potom pokračovala tvoja pracovná cesta ďalej?

Po páde komunizmu sa naši rozhodli zariskovať a založili si firmu. Po materskej dovolenke som začala pracovať tam. Ale ocino bol na mňa prísny, a tak som začínala ako upratovačka. Nemala som s tým problém vtedy a nemám ho ani teraz – keď treba, chytím metlu do rúk v pohode aj ja. Neskôr ma mama začala zaučať do účtovníctva. Bez nej a bez toho, že by dokázala pozháňať peniaze, by naša firma nikdy nevznikla. A dnes ju už vediem spolu so Zuzanou, manželkou môjho zosnulého brata Branka.

Ako si sa zoznámila so svojím manželom Milanom?

Milanovou susedou bola moja spolužiačka a neskôr aj spolupracovníčka Dana Zbiňovcová. Chodievala som k nej – a jej sa Milan páčil. Tak sme občas všetci spolu šli na zábavu... Ale nejako sa karta zvrtila a Milan začal prejavovať náklonnosť mne. A bolo. (Usmev.)

Svadobnú hostinu sme mali v Severke a mali sme na nej viac ako sto hostí. Naplánovali, zariadili a zaplatili nám ju rodičia – to vtedy nebolo tak, že by si páry

všetko tak detailne pripravovali ako teraz...

Asi rok a štyri mesiace po tom, čo sa nám narodil Adko, sme išli na svadobnú cestu do Svajčiarska, Lichtenštajnska... Strávili sme tam mesiac a pol – a to nás „naštartovalo“ na cestovanie. Odvtedy stále cestujeme.

Zo začiatku sme bývali u Milanových rodičov a v roku 1990 pred Vianocami sme sa rozhodli odísť do nášho novopostaveného domu. Lenže ešte sme ho nemali zariadený – mali sme tam síce kuchynskú linku, ale chýbal stôl, stoličky... Brácho vtedy ešte žil, a keď to videl, povedal: „Veď pod'te k nám!“ A tak vznikla tradícia, že sme na Vianoce boli vždy celá rodina spolu. Najskôr to bývalo u našich, po tom, ako Branko zomrel, sa Stedrá večera presunula k nám. A už ju u nás máme 19 rokov. Náš počet stále stúpa, tak postupne rozširujeme stôl. (Usmev.) Naposledy nás bolo 16 – a to ešte chýbal Brankov syn Paťko.

Postupne do vášho života pribudli deti – už si spomínala syna Andreja a po ňom pribudla dcéra Mirka. Co by si nám prezradila o nich a ich rodinách?

Andreja som si k sebe tak nejako „pripútala“ a dost' dlho využíval „mama hotel“. Ale potom sa v jeho živote objavila Zuzana, ktorú u nás v rodine prezývame „Víchrica“, „zbalila ho“ a on sa tiež zbalil a zo dňa na deň odišiel. Ja som si doma za dva dni poplakala... Ale potom som uznala, že to bolo to najlepšie, čo sa mohlo stať.

Mirka bola od malička taký samostatný typ, všetko si vedela vybaviť, zariadiť... Išla si životom svojím vlastným štýlom. S Michalom sa spoznali na chate. Ja som dúfala už vtedy, keď šli na tú chatu, že by raz mohli byť spolu... A splnilo sa to, sú spolu doteraz.

Andrej so Zuzkou majú Tomáša (teraz bude siedmak) a Dianku (ide do druhej triedy); Miško s Mirkou Miška (má 4 roky) a Matiasa (má 2 roky). Matias je veľmi naviazaný na Milana. Aj teraz keby sme spolu volali, prvé, čo by sa opýtal, by bolo: „A kde je dedko Milanko?“ Dedko Milanko je preňho všetko. (Smiech.) Veľmi si ho obľúbil.

Si veľkou milovníčkou Tatier, do ktorých sa aj opakovane viackrát počas roka vracias. Čim pre teba sú?

Sú pre mňa druhým domovom. Keďže som astmaticka, už ako dieťa som bola rok na liečení najskôr na Solisku, potom v Heliose a stále som sa do Tatier zo zdravotných dôvodov musela vracat'. Potom nás aj otec začal vodiť po turistických chodníkoch... A keby som teraz mala povedať, koľkokrát som už bola na Popradskom plese, bolo to možno už aj 150 rás. Poznáam tam už pomaly každý krík – ale aj tak tam vždy, keď som v Tatrách, idem. Milan si Tatry tiež obľúbil, aj teraz sme tam boli týždeň na turistike... Tatry mám jednoducho rada a zvyknem hovorievať, že

keď pôjdem do dôchodku, tak sa tam prest'ahujem – len ešte neviem presne kde. (Smiech.)

Asi také nám najviac vzdialené miesto – kilometrami i kultúrou –, ktoré si navštívila, je Čína. Ako si sa do tejto krajiny dostala? Aké sú také najväčšie rozdiely medzi nami a Číňanmi, ktoré si tam mala možnosť odpozorovať?

Do Číny som sa dostala s jednou našou nájomníčkou – Číňankou. A uvedomila som si tam, že my tu na Slovensku máme ozaj veľké vymoženosti. Zažila som tam situáciu, keď sme dva dni – deň a noc – stáli a čakali, kým sme sa dostali k doktorovi na očné vyšetrenie; a to sme pritom potrebovali riešiť pomerne akútnu vec, keď človeku padlo čosi do oka... Bola som svedkom toho, ako v pondelok doviezli do nemocnice človeka v zlom stave a rodina dostala za úlohu zohnať do štvrtku peniaze, aby ho mohli prijať. Keďže sa jej to nepodarilo, na tom ležadle, na ktorom ho v pondelok priviezli, aj zomrel – bez toho, že by sa mu bol ktosi venoval. Žiadne ošetrovanie, žiadna lekárska starostlivosť, nič. A my sa tu sťažujeme...

Čo sa mi páčilo, to bola skutočnosť, že Číňania neplytvajú jedlom. Žužikujú všetky možné bylinky od korenia až po poslednú šupku či struk... Keď navaria obed a nezje sa, nechávajú si ho na večeru. Ja som si tam napríklad raz na obed vypýtala veľkú rybu. Napokon som ju jedla dva dni, pretože kým som ju nezjedla, iné jedlo mi nedali. Číňanov je veľa a jedlo je pre nich vzácné, preto s ním aj tak zaobchádzajú.

Dopriala by som Čínu zažiť každému, kto má problém byť za to, čo máme my tu, vďačný.

V súčasnosti si spolu so svojim manželom začala Slovensko brázditi' na motorke. Čo ťa k tomu podnietilo?

Motorku som túžila mať už ako mladá. A keď sme boli s Brankom na Kréte, jednu veľkú motorku sme si aj požičali a jazdili sme na nej, tak to ma vtedy ešte viac upútalo. Hovorila som si, že keď budem mať nejaký sviatok, spravím si na motorku papiere a tento sen si splním. Ale Milan povedal, že motorka je ťažká a spravil si na ňu papiere on a jazdíme spolu. Teraz už máme druhú motorku, väčšiu a silnejšiu... Na nej to možno po čase skúsím už aj ja. Na motorke sa totiž človek dostane aj na také miesta, na ktoré autom nie... Vždy som mala rada adrenalín, absolvovala som aj zoskok padákom – a jazda na motorke medzi takéto adrenalínovejšie zážitky isto patrí.

Vaša rodina je tiež známa živými a srdečnými susedskými vzťahmi. Čo všetko spolu so susedmi podnikáte?

Myslím si, že susedia by mali spolu dobre vychádzať a my sa o to s tými našimi snažíme. Tradičiou je, že v soboty a nedele spolu pijeme rannú kávu a raz alebo dvakrát do týždňa zájdeme spolu na pivo. Keď pripravujem napríklad bryndzové hľušky, robím ich minimálne z 5 kg zemiakov a aj susedom sa z nich ujde. (Usmev.) Vždy pred Mikulášom nám susedia pomáhajú robiť zabíjačku a potom naši nájomcovia na Rozvoji od nás dostávajú takúto „mikulášsku pozornosť“. Viem, že im to chutí – a baví ma robiť radosť iným.

Keď sa tak obzrieš späť, čo v živote bolo pre teba najťažšie a čo najkrajšie?

Najťažšie bolo, keď zomrel môj brat Branko. Mala som vtedy pocit, že som zostala sama. Bolo treba postarať sa o firmu, o maminu, o ocina, Zuzka zostala sama s tromi malými deťmi... Všetko sa na mňa valilo. Ale vtedy sa ukázalo, na čo sú dobrí priatelia. Mnohí mi pomohli, aj celá moja „tatranská partia“. Či už som potrebovala financie, alebo niekam zaviezť, alebo čosi vybaviť... Vždy sa ktosi našiel, kto mi bol nablízku.

A čo bolo najkrajšie? Keď sa narodila Mirka. Ad'ko bol (a chváľabohu aj doteraz je) stále zdravý, ale Mirku doktori už pred narodením odmietali. Ze bude chorá, že jej bude to a bude tamto... Ale ja som si povedala, že keby mala čo i len jednu ruku a jednu nohu, aj tak ju chcem. Dokonca som si aj bola istá, že budem mať dievčatko, hoci sono sa vtedy ešte nerobilo. A tak keď mi po pôrode povedali: „Máte dievčatko!“, sebavedomo som odpovedala: „Ja viem!“ Bolo to všetko vymodlené, hoci áno, chorá bývala často... Ale ja mám i tak veľmi dobrý pocit z toho, že som sa jej napriek všetkým problémom nevzdala. Teším sa, že mám aj ju, aj Andreja... Aj všetkých. (Usmev.)

Čo je v súčasnosti tvojou najväčšou radosťou?

Vnúčatá. Keď prídu, vystískajú ma, vybozkávajú... Je to pocit na nezaplatenie. Ale teší ma napríklad aj to, že ani Zuzkini chlapci, hoci sú už dospelí, nemajú problém ma objasť, vystískasť, keď sa náhodou stretne v meste... Som rada, že sa nehanbia prejaviť lásku a vďačnosť, hoci už majú toľko rokov.

Som vďačná aj za svojich rodičov, za to, že zariskovali a dnes môžeme pokračovať v ich diele. Keby to nespravili, možno by som dodnes sedela kdesi za šijacím strojom. Som im vďačná i za to, že vždy držali našu rodinu pokope. Robil to už aj otcov otec, môj starý otec, ktorý trval na tom, že vždy v nedeľu musí prísť celá rodina do Nitrice. Vtedy som to brala ako povinnosť, ale teraz vidím, ako veľmi to našej rodinnej súdržnosti pomohlo.

Dnes rodinu držia pohromade najmä naše spoločné obedy. Zúčastňuje sa ich aj moja mamina ako naša najstarsia členka. A hoci je niekedy z tých detí dosť ohučaná, vidím, že ju to naplňa.

Ďakujem za rozhovor!
Petra Humajová

Foto: archív Aleny Humajovej

Alena Humajová – narodila sa 26. mája 1965 v Handlovej Marte a Jánovi Šramkovcom. Vyrastala v Prievidzi, vydala sa v roku 1986 za Milana Humaja do Nedožier-Brezian. Vyučila sa za krajčírku, pracovala v Zornici v Nitrianskom Rudne. Po materskej dovolenke nastúpila ako upratovačka na Rozvoji, dnes tento obchodný priestor po otcovi spravuje spolu so svojou švagrinou Zuzanou. Má dve deti a štyri vnúčatá. Má rada svoju rodinu, Tatry, spoznávanie nových krajín a v poslednom čase aj cestovanie na motorke.

TAJNIČKA

„Na čo človek potrebuje duchovné stíšenie? Aby sa dokázal...“ (Pavel Kosorin)

1.																4.
2.													8.			
3.		1.											9.			
4.														14.		
5.	10.										7.					
6.												5.				
7.				13.		3.							11.			
8.		6.	16.					2.								
9.				12.												15.
10.																

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.

1. Pohorie, v ktorom Šutinskí prežili najkrajšiu lyžovačku v živote – dcéra Zuzany a Martina Chudých, ktorá vo februári oslávila svoje prvé narodeniny.
2. Zdrobnenina od slova pes – názov rozprávky, v ktorej Vanessa Weissabelová stvárnila princeznú.
3. Filka, Lydka a Elenka šli 22. júna navštíviť svoju ... (príbuzenský vzťah) – meno krstnej dcéry Petry Humajovej.
4. Koľko rokov oslávil v januári Zdeněk Florián? (Napiš slovom.) – Zviera, ktoré stvárnil Filip Petráš v rámci Rozprávok na zámku.
5. Krstné meno nevesty tety Anky Mečiarovej – 25. januára odišla Janka Petrášová do ...
6. Čo sa posväcovalo 4. mája vo farnosti Nitrianske Rudno? – Názov reštaurácie, kde Alena Humajová oslavovala svoje 60. narodeniny.
7. Typ školy, na ktorej bude Roderik Weissabel ml. budúci školský rok absolvovať prípravné štúdium.
8. Humajovci si do Marianky spravili malú súkromnú ... – Roderik Weissabel ml. hral na podujatí ... melenica.
9. Bratia Šutinskí aj tento rok bodovali v ... – meno psíka Floriánovcov.
10. Názov turnaja neprofesionálnych volejbalových družstiev, na ktorom Martin Humaj so svojím tímom získal tento rok prvé miesto – Lucia Petrášová štartovala na vyhladkový let z letiska Malé ...

Petra Humajová

OSEMSMEROVKA

- Otecko, počula som, že veľké ryby jedia sardinky.
- To je pravda.
- A ... (osemsmerovka 21 písmen)... ?

R	Ž	J	A	Š	T	E	R	I	C	A	A	N	I	Ž	O	T	A	B	A	N	Á	N	
N	A	D	Š	T	A	N	D	A	R	D	A	K	A	I	C	N	E	D	I	Z	E	R	
A	L	I	G	Á	T	O	R	T	N	A	L	I	B	U	J	A	B	L	O	Ň	O	I	
Ľ	M	R	L	A	S	T	O	V	I	Č	K	A	Ľ	A	C	I	N	T	Á	R	V	V	
U	I	O	E	U	V	A	T	S	Í	R	P	A	A	A	I	D	Ó	L	E	M	P	A	
G	S	T	V	N	Č	A	Č	K	A	R	A	I	M	E	D	O	V	I	N	A	A	L	
E	T	Á	A	I	R	R	S	I	A	E	R	C	O	A	Ľ	U	B	I	C	G	Ľ	I	
M	A	R	N	F	Á	O	O	K	A	H	A	Ú	N	Ň	T	V	A	I	É	N	Š	T	
E	A	T	D	O	N	Á	T	K	R	O	D	L	I	E	A	B	N	N	R	E	E	A	
Z	F	S	U	R	O	I	Ľ	V	O	T	O	O	J	Z	Z	Ž	I	A	Á	T	R	T	
S	A	U	Ľ	M	K	E	I	A	N	S	X	Z	A	E	U	U	C	H	J	M	K	P	R
U	R	L	A	A	T	E	M	L	V	A	A	E	R	R	S	O	Ú	K	O	A	R	A	
M	I	I	N	I	T	U	Á	I	O	Á	M	R	K	Ú	P	A	L	I	S	K	O	K	
Z	Ž	T	D	O	I	S	K	F	R	N	K	R	K	E	Z	R	O	T	K	E	R	N	
A	Z	A	R	R	K	R	S	I	O	K	A	M	A	R	Á	T	E	Ú	M	A	O	E	
K	I	B	Á	A	E	L	E	K	T	R	O	M	O	B	I	L	D	P	T	L	C	I	
R	O	L	R	M	E	O	N	Á	O	A	C	I	T	Y	K	O	Í	Á	A	Ň	T	Ž	
A	O	R	E	A	R	R	O	C	M	A	L	T	A	A	L	R	N	V	V	Ô	V	E	
S	V	Ň	E	Y	Ň	O	S	I	G	N	A	T	Ú	R	A	O	Á	O	N	K	O	N	
K	Á	F	U	Ň	P	O	N	A	U	Č	E	N	I	E	S	N	Í	M	K	A	A	S	

ALIGÁTOR, BARMAN, BANÁN, BATOŽINA, ČIBUĽA, ČAČKA, DÁVKA, ELEKTROMOBIL, EMPÍR, EPOCHA, GÉNIUS, ILUSTRATOR, JABLOŇ, JAŠTERICA, JUBILANT, KAMARÁT, KARTA, KONAR, KÓN, KOREŇ, KRAJINOMAĽBA, KRASOKORČULIAR, KREMEN, KRUŽNICA, KUDOL, KUPALISKO, KYTICA, KVALIFIKÁCIA, ĽASKA, LASTOVIČKA, ĽAVÁK, LEVANDUĽA, MAĖNETKA, MALTA, MEDOVINA, MELÓDIA, MOTOR, NAĖSTANDARD, NAVAL, NUFAK, OKNO, OROL, PARADOX, PASTELKA, PONAUCENIE, PRAKTÍKANT, PREŠĽAP, PRÍŠTAV, PROROCTVO, REHOT, REKTOR, REZBA, REZEN, REZIDENČIA, REZOLÚCIA, RIADITEĽKA, RIVALITA, SARKAZMUS, SENO, SIGNATURA, SNEŽIENKA, SNÍMKA, SOLÁRIUM, SOMAR, SONATA, UNIFORMA, VIETOR, VRATNICA, ZBRAN, ZEMEGUĽA, ŽALMISTA, ŽIRAFA

Maťka Humajová

PRÍHOVOR K ŠESŤDESIATKE ALENKY HUMAJOVEJ

Milá rodinka, priatelia, drahá naša oslávenkyňa!

Tento príhovor nechcem začať rekapituláciou tvojho života, ako sa to väčšinou píše, ale chcem ho začať jedným obrovským DAKUJEM, mami! Dakujem odo mňa a od Ad'ka za naše detstvo a za všetko, čo si v živote pre nás spravila a zároveň stále robíš. Teraz ako mama dvoch detí dokonale rozumiem tomu, aká je to obeta.

Myslím si, že môžem za nás oboch povedať, že sme mali nádherné detstvo. Dali ste nám s ocinom všetko, čo sme potrebovali, no hlavne ste nám dali porozumenie, nehu, hlboké zázemie a lásku! Tvoje narodeniny a táto krásna oslava sú príležitosťou na spomínanie všetkých tých úžasných vecí, ktoré si dosiahla. Spolu so svojím milovaným ocinom Jankom a bratom Brankom ste vybudovali firmu, ktorá nám ako rodine dala toho veľa. A nie len tie hmotné veci, ale aj spomienky a vedomie o tom, kam sa môžeme tvrdou prácou posunúť. A nie, nie je to vždy jednoduché. Zostali ste na to so Zuzkou samy dve, no som si istá, že keby starký s Brankom mohli, úprimne by vás pochválili za všetko, čo ďalej budujete a kam ste to za tie roky dotiahli!

V priebehu posledných pár rokov ste s ocinom objavili vaše pre cestovanie, pretože ako sama hovoríš: „Už máme veľké deti, už konečne môžeme.“ Ja vám v tomto veľmi fandím, v kútiku duše tak v dobrom závidím, ale hlavne vám zo srdca prajem ešte veľmi veľa precestovaných krajín, veľa kilometrov v nohách na bicykloch, ale aj šťastných kilometrov na dvojkolesovom tátošovi, ktorého máme zakázané pred starkou spomínať. ☺

Mami, obdivujem tvoj entuziazmus, tvoju lásku k životu, vašeň a zápal pre všetko, pre čo sa rozhodneš. Si cieľavedomá, tvrdohlavá, priateľská, citlivá, vieš sa oduť...Ale to všetko z teba robí úžasného človeka! Chcem, aby si si nikdy nemyslela, že nemáš na svet žiadny vplyv, pretože nikdy nezmažeš svoje stopy v tých nádherných malých skutkoch lásky!

Hovorí sa, že bohatý človek je ten, ktorému deti bežia do náručia, aj keď má prázdne ruky. Máte štyri krásne vnúčatá, ktoré keď vás vidia, vždy vás objímu s úprimnou láskou, pretože im nedávate iba hračky alebo oblečenie, ale venujete im svoj čas. A to je to najviac, čo im môžete dať!

A hlavne kvôli nim a pre nich vám prajem, aby tu mali svoju milovanú babku a dedka ešte veľa, veľa rokov v zdraví, šťastí, v pohode a aby si nikdy nezabudla na to, že máš veľkú a milujúcu rodinu, ktorá bude pri tebe stáť, nech sa deje čokoľvek.

Tak teda pozdvihnime poháre a pripijme na zdravie našej skvelej Alenky!

Nazdravie.

Dcéra Mirka

ČO JE NAŠA NAJVÄČŠIA TÚŽBA?

Keď sme sa kedysi dávno v lete 1997 pýtali anketovú otázku o snoch do budúcnosti, zazneli rôzne odpovede. Môj vtedy 9-ročný brat Mat' o chcel mať najkrajšie a najrýchlejšie auto na svete, 12-ročná sesternica Sisa túžila po manželovi, ktorý nebude fajčiť, piť a fetovať (s dodatkom, že chce tiež chovať dalmatincov a boxerov – najmenej dvadsať!), kým ujovi Pet'ovi stačila na splnenie jeho prianí do budúcnosti jedna „riadna nanuková torta“.

Dnes sa nad týmito odpoveďami možno už len pousmeje a povie si: „Teraz by som už na to odpovedal(a) inak.“ Ale ako? Poznáme vôbec našu odpoveď?

Hlad, smäd a spravodlivosť

Jedno z Ježišových blahoslavenstiev hovorí: „*Blahoslavení lační a smädni po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.*“ (Mt 5,6) Hlad a smäd ako tie najpodstatnejšie a životne dôležité túžby sa tu spájajú s túžbou po spravodlivosti. Vzniká tak dojem, že podobne ako ony, aj spravodlivosť je pre život bytostne potrebná.

Veď kto z nás si nespomína na chvíle, keď bol v škole nejaký náš spolužiak nespravodlivo pochválený za to, čo ani nespravil; prípadne na chvíle, keď sme boli potrestaní za veci, ktoré sme tak nemysleli? A to boli iba obyčajné „detské maličkosti“. No stávali sa už predzvesťou „nespravodlivého“ dospeláckeho života...

Spravodlivý Boh a spravodlivý človek

Ľudská spravodlivosť je omylná a pre veriacich je veľkou útechou, že existujú aj „Božie súdy“. Tie, ktoré dokážu objektívne vyhodnotiť nielen všetky naše činy, ale aj okolnosti, v ktorých sa odohrali, a naše vnútorné pohnútky, ktoré nás k nim viedli.

Niektorí si Boha v úlohe sudcu predstavujú ako trestajúceho Boha, no realita je v skutočnosti iná. Sv. Terézia z Lisieux na túto tému povedala: „*Od Božej spravodlivosti si sľubujem to isté, čo od jeho milosrdenstva.*“ Jacques Philippe zas hovorí, že Boh, ktorý je spravodlivý, je Boh, ktorý je verný svojej láske a pravde; Boh, ktorý chce spasiť človeka.

A aký je potom spravodlivý človek? Taký, ktorý má vzťah s Bohom a robí to, čo od neho Boh očakáva. V tomto zmysle je spravodlivosť vlastne synonymom slova svätosť. A odráža sa najmä v našom vzťahu k bližným.

Byť spravodliví

Co teda máme robiť, ak chceme byť spravodliví?

1. **Túžiť po svätosti** a odzrkadľovať ju vo svojom živote. Nechávať sa Bohom „opracúvať“ tak, ako je to potrebné – i keď to niekedy bolí...
2. **Túžiť po spásе pre všetkých** a meniť spoločnosť – každý podľa svojho povolania. Vytrvalo sa modliť a naliehať na Boha, aby urýchlil čas spravodlivosti – nie v zmysle potrestania tých, ktorí nám ubližujú, ale v zmysle urýchlania nášho osobného obrátenia.
3. **Túžiť po pravde** a dať celý svoj život do Božieho svetla. Pretože tí, ktorí najviac napredujú v duchovnom živote, nie sú tí najčnostnejší a najobdarovanejší, ale tí, ktorí v pokore dokážu prijať pravdu o sebe.

Položme si teda znova otázku: „Aká je naša najhlbšia túžba?“ A nech je ňou čokoľvek, skúmajme, či je ukrytá aj do tej najväčšej túžby – túžby milovať v našom živote vôľu Boha. Ak to dokážeme, budeme nielen spravodliví, ale aj „nasýtení a napojení“ – presne ako sľubuje Pán.

Podľa knihy Jacquesa Philippa *Šťastie, kde ho nečakáš* pripravila Petra Humajová

ŽIVOT UČITEĽA V STATUSOCH

(Pokračovanie dvadsiate...)

20. september 2024

Dnes „vyznanie“ jednej deviatačky: „Pani učiteľka, ja vás mám tak rada! Lebo vidím, že vy nás tú slovenčinu chcete naozaj naučiť a dobre nás pripraviť na stredné školy!“

Kolegovci, tak predsa len to nie je až také márne... Ešte sa sem-tam nájde ktosi, kto si to aj všimne... A to dokonca i medzi žiakmi .

7. október 2024

„Pästný klin je ako keby luk...“

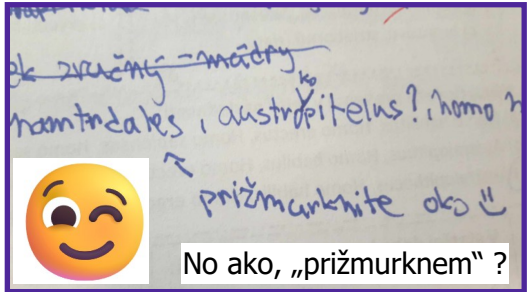
Tohtoročná éra opravy písomiek sa slávnostne začína .

15. október 2024

Keď sa deviatka v písomke o 1. svetovej vojne pokúša skloňovať slovo „kolónie“, vyzerá to niekedy aj takto :

„Nemecko chcelo viac kolón a väčšie územie.“

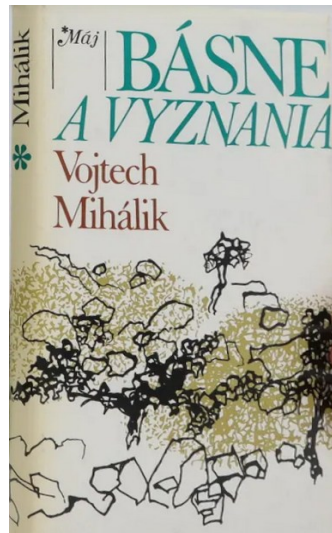

Nové meno Ferdiša Jurigu: „Fridrich Jorguš.“ A Vayro Šrobár je zas „Vavroš Šrobár“ .

14. november 2024

Chvilka poézie – u ôsmakov čítame báseň Vojtecha Mihálik *Starý album*. Znie nasledovne:

*Ozaj sú všetky mŕtve?
Všetky do jednej.
Aj stará mať?
Už na cimiteri býva.
A táto čierna?
Páči sa ti?
Hej.
Tiež leží v hrobe.
Ale veď je živá.
To sa ti zdá, má oči živé od lásky.
Čo je to láska, deduško?
Nik nevie.
A ozaj žili tieto staré obrázky?
Žili, no boli tu len na návšteve.
A ty si lásku poznal?
Ťažká odpoveď.
Ano, či nie?*

*Ach, nechaj staré bôle!
Viem, ktorú z nich si ľúbil, aj ti poviem hneď.
Ktorú, ty huncút?
Tú, čo skrývaš v stole.*

Po prečítaní básne sa ôsmakov pýtam: „Medzi kým asi sa odohráva dialóg v básni?“

Jeden z chalánov spontánne vyhrkne: „Medzi mafiánmi!“

Pozerám naňho...: „A to si ako na to prišiel?“

„No veď sa predsa pýta, či sú už všetky mŕtve...“

23. november 2024

Fantázia detí nemá hraníc. „Podme sa hrať na obchod!“ zhlásila moja neterka Agátka. Priniesla tovar, synovec Leo pokladňu, jeden si sadol po mojej pravici, druhý po ľavici... A teraz čo so mnou? Agátka to hneď vyriešila: „Ty budeš ten čierny pás!“ A situácia bola „zachránená“ .

26. november 2024

No pozrite, koľko vedomostí o Štúrovi dokážu ôsmaci „vyprodukovať“, keď „prijára“: „Bol zo Slovenska. Už je mŕtvy. Bol to muž. Nemať deti.“ Môžem ich ja o uzákonení spisovnej slovenčiny či jeho literárnej a novinárskej činnosti učiť, koľko len chcem...

Aj Andrej Sládkovič - vlastným menom Braxatoris - získal nové meno: Andrej Bodrogovič...

Zisťujem, že učiť jednu triedu dva odlišné predmety je dosť „nebezpečné“... „Ktorý romantický básnik pochádzal z Maďarska?“ Odpoveď: „Ľudovít XVI. alebo Mária Antoinetta. Teraz neviem. Alebo tam vôbec neboli?“ Nuž čo myslíte – boli či neboli ?

A keď niekto zle počuje našepkované meno Petöfi, tiež to vyzerá zaujímavé: „Betofil.“

Tuším aj preberať dve diela so zvukovo podobným názvom je „nebezpečné“: Ján Kollár: Slávy dcéra a Alexander Sergejevič Puškin: Slávik a ruža - vzniklo z toho dielo „Slávik, dcéra“. U jedného žiaka ho napísal Kollár a u ďalšieho Puškin...

29. november 2024

A máme tu výroky deviatakov... Viete, ako sa volala jedna z územných častí CSR po 1. svetovej vojne podľa jedného z nich? „Podunajská ruj.“ Další ju nazval „Podkarpatský Rus“. Ostatní si už našťastie Podkarpatskú Rus zapamätali .

5. december 2024

Hodina slovenčiny u deviatakov. Konečne sa dostávame do „sústredeného stavu“ a začíname opakovať prídavné mená.

Prihlási sa jeden žiak: „Pani učiteľka, mám jednu dôležitú otázku!“

„No pýtaj sa!“ hovorím.

„Viete, keď je dnes 5. decembra a Mikuláš je v kalendári až zajtra, tak kedy vlastne chodí? Už dnes večer? Či až zajtra?“

„Predsa dnes!“ odpovedám.

„Huráááá!!!“ zahučí triedou - a je po sústredení. Môžu byť aj o dve hlavy vyšší a o dvadsať kíl ťažší a mať vo vrecku čerstvý občiansky preukaz - aj tak sú to v srdci stále deti .

Darmo som ja dnes u siedmakov vyvolávala čítať Ondreja, keď tam v triede sedí iba Ondrejovič... A ja že prečo sa ani po zopakovaní mena stále nikto neozýva .

29. január 2025

Hádanka na dnes:

„Kakadu - papagáj s čoučoukom“.

Uhádnete, ktoré rýdzo slovenské slovo vyslovuje dnešná mladá generácia týmto spôsobom ?

(Správna odpoveď: papagáj s chocholcom)

10. apríl 2025

Skúšam šiestaka na dejepise. Rozpráva: „V Starom zákone vystupoval Mojžiš. Bol to významný kráľ.“

Zastavujem ho: „No, to máš trochu popletené... Porozmýšľaj trošku... Kto bol v skutočnosti Mojžiš?“

Keď mlčí, snažím sa mu napovedať: „Hovorí ti niečo Desatoro?“

Aj naďalej mlčí, a tak sa pýtam ďalej: „Nevieš? Veď to často počúvame aj v kostole... Co dal Pán Boh Mojžišovi na hore Sinaj?“

Heuréka! Oči mu zablikajú, na tvári sa mu rozhostí široký úsmev a radostne vyhrkne: „Peniaze?“

Píše sám život, zaznamenáva Petra Humajová.

TAK PREDSA IDETE?

(Spomienky sestry Miriam Petrášovej, FDC, na Akciu R)

Koncom augusta si pripomenieme 75. výročie neslávnej Akcie R. Komunisti vtedy vyviezli z kláštorov rehoľné sestry a začali tým plánovanú likvidáciu ženských rehoľí vo vtedajšom Československu. Rodáčka z Necpál a naša rodinná priateľka, sestra Miriam Petrášová, FDC, vtedy pôsobila vo Veľkých Levároch ako učiteľka a riaditeľka materskej školy. Vďaka sestre Daniele Bezdedovej, FDC, ktorá zostavila knihu *Svedkyne viery a vernosti*, sa nám zachovali spomienky sestry Miriam na tieto chvíle. Časť z nich vám teraz ponúkame.

Začalo sa to v apríli. Asi 20. apríla v noci vyviezli z Malaciek rehoľu františkánov. Malacky susedia s Veľkými Levármi, takže táto správa sa veľmi rýchlo dostala do Levár a rozčechrala pokojnú hladinu Leváranov. Každé ráno tí, čo bývali v blízkosti kláštora, prvé, čo zisťovali, bolo, či sú okná na kláštore pootvorené. Keď boli otvorené, uspokojili sa, že nás nevyviezli.

Zvláštny pocit

Začiatkom júna som mala v škôlke inšpekciu z Bratislavy a asi o týždeň som dostala kvalifikačnú známku: veľmi dobré. Ale 25. júna som už dostala prepúšťací dekrét z učiteľstva a i plat bol hneď zastavený. V dekréte bolo uverené, že v záujme socialistickej výchovy školskej mládeže prepustenie zo školskej služby je nevyhnutné. Utajiť sa to nedalo a katolíci – Levárania sa striedali a mávali službu pred kláštorom až do rána, do 5-tej hodiny. Viacerí sa vyslovili, že len cez ich mŕtvolu nás vyvezú.

V Levároch dosť často vypukol týfus. I tentoraz postihol sestru predstavenú a sestru Augustínu, takže boli odvezené do Bratislavy, do štátnej nemocnice. 29. augusta o 8:30 hod. prišiel sanitkár, že má cestu do Bratislavy, či sa nechceme zviezť do nemocnice navštíviť sestričky. Využili sme túto ponuku a išla som ja. Ale počas návštevy som tam prezívala zvláštny pocit, stále ma ťahalo len domov. Sadli sme si do auta a uháňali domov.

Iba zmeniť rúcho

Pred kláštorom ticho, zazvonila som a na veľké prekvapenie mi bránu otvoril nejaký pán z ministerstva.

„Odkedy máme nového vrátnika?“

Odpoveď som nedostala, iba otázku: „Vy ste sestra Petrášová?“

„Áno.“

Sestra Miriam Petrášová, FDC, s Matkou Humajovou po 1. sv. prijímaní 6. 5. 2001

Vzal ma hneď do hosťovskej miestnosti, kde boli ešte dvaja páni. Jeden sedel za písacím strojom. Druhý išiel hneď ku mne, k dverám. Vzala som kľúč – čo im nebolo vhod – a začali ma nahovárať, aby som ostala a nešla s ostatnými sestrami, že Levárania si ma prajú, že nemusím nič zvláštne robiť, iba rýchlo zameniť za civilné, že mi hneď vystavia dekrét a budem inšpektorkou MS.

Povedala som, že už som dekrét dostala, že moja výchova nie je politická, zo školskej služby som prepustená. Auto, kostýmy sľubovali, ale ja som trvala stále na svojom, aby ma pustili, že sa idem pobaliť. Keď všetky skočia do studne, či aj ja skočím – pýtali sa.

Prošba o požehnanie

Uprosila som ich, aby ma pustili na faru za pánom dekanom. To radi spravili, lebo si boli istí, že pán dekan ma bude navádzať na to isté. On sa ma len opýtal: „Predsa idete?“

„Áno, a prosím si vaše požehnanie.“

Rozlúčili sme sa a našťastie brána na kláštore bola otvorená. Ticho som hore schodmi vyšla do izby, kde ma už sestričky čakali pobalené a pomáhali mi s batožinou. Bola som dost rýchlo zbalená. „Tak ideme, sestričky.“

A vtom dobehol do izby ten frkan a hneď na mňa: „A vy ste už prišli? A čo pán dekan?“

„Bola som sa s ním len rozlúčiť.“

„A tak idete?“

„Samozrejme. Poďte, sestričky.“

Íšli sme dolu schodmi a ten pán mi ťahá späť môj batôžtek, čo som niesla v rukách. Ale ja som nepovolila a vytrhla mu ho z rúk.

Pred kláštrom stál už autobus s milicionármi. Koľko sestričiek, toľko milicionárov. Ľudia sa hneď začali zhrňať ku kláštoru, nariekali, ale nepomohli si.

Sadli sme do autobusu, začali sme spievať „Mária, ochrana“ a zložili nás v Ivanke pri Nitre, v kláštore Misijných sestier.

Počas nasledujúcich rokov čakala sestru Miriam ťažká fyzická práca – najskôr na poli, neskôr na tkáčskymi strojmi v Texlene v Poříčí u Trutnova. K učeniu sa mohla naplno vrátiť až po páde komunistického režimu. Zomrela 12. marca 2014 vo Veľkých Levároch.

Sestra Miriam Petrášová, FDC, s prvou triedou Kirkevnej materskej školy sv. Terezy v Michalovciach .

Foto: archív Kongregácie Dcér Božskej Lásky

RECEPTY

Mariškine medovníky

Suroviny: 65 dkg hladkej múky, 15 dkg tekutého medu, 25 dkg práškoveho cukru, 5 dkg rozpusteného masla, 3 celé vajcia, 1 žltok, 1 ½ čajovej lyžičky medovníkového korenia, 2 čajové lyžičky sódy bikarbóny, 2 polievkové lyžice rumu, 5 polievkových lyžíc mlieka

Postup: Všetko spolu spracujeme na hladké cesto a prikryté necháme stáť 1 hodinu, potom ho premiesime, rozdelíme na bochníky, na pomúčenej doske rozvalkáme asi na hrúbku ½ cm, ukladáme rôzne tvary približne rovnakej veľkosti na papierom vyložený plech, potrieme vajčkom, zdobíme orechom, mandľou... a upečieme do zlata. Odložené a prikryté fóliou v tesne uzavretej nádobe sú stále mäkké.

Škoricové koláčiky

Suroviny: 40 dkg hladkej múky, 14 dkg práškoveho cukru, 30 dkg margarínu, 1 vajce, 1 ½ čajovej lyžičky mletej škorice, sekané orechy, mandle na posypanie

Postup: Z múky, margarínu, cukru, vajca a škorice vypracujeme cesto, vyvalkáme asi na 3 – 4 mm hrúbky, vykrajujeme rôzne tvary, potrieme vajcom, posypeme kryštálovým cukrom a sekanými orechmi, mandľami... a upečieme. Môžeme pocukriť alebo prizdobiť čokoládovou polevou.

Vanilkové rožky/tyčinky

Suroviny: 30 dkg hladkej múky, 4 dkg práškoveho cukru, 20 dkg margarínu, 10 dkg mandlí (orechov), 2 žltky, vanilkový cukor

Postup: Z prísad vypracujeme cesto, ak je mäkké, dáme ho na chvíľu stuhnúť do chladničky. Potom urobíme z cesta valček, krájame na rovnaké kúsky a formujeme malé rožky, pečieme v mierne vyhriatej rúre, potom obalujeme v práškovo-vanilkovom cukre.

Pre rýchlejšie spracovanie môžeme z cesta vyvalkať 1 cm hrubý plát, odkrojíme z neho asi 6 cm široký pás, ktorý krájame na 1 cm hrubé tyčinky, širším nožom preložíme viac kusov na papierom vyložený plech, tam ich od seba oddelíme, upečieme a ukončíme ako vanilkové rožky.

Recepty vyskúšala, vylepšila a dobrú chuť všetkým želá
Filomena Petrášová

PRÍBEHY ZABUDNUTÝCH FOTOGRFIÍ NECPALANKY

(1. časť)

Keď sa ma ujo Peťo Lachký spýtal, čo mi je „dlžný za Maňu“ (samozrejme, že nič, ako aj vy všetci ☺), hneď som sa chopila príležitosti a spýtala som sa ho, či by si to nechcel tak trochu „odpracovať“. Ako je uňho zvykom, nepovedal nie ☺.

Vďaka tomu sa v rámci rubriky *Príbehy zabudnutých fotografií* môžeme začítať do prvých pikošiek zo zákulisia Necpalanky – a verím, že ich bude stále viac a viac. Ved' na záver prvého textu, ktorý mi ujo Peťo poslal, napísal vetu: „V ďalšej časti pohľadám ešte nejaké zabudnuté foto a k tomu dačo popíšem – prajem veselé čítanie!“

Jankovo brumendo

Fotka Necpalanky pochádza z roku 1997, zrejme z podnikovej akcie firmy BESPА – bývalých Banských stavieb Prievidza. Úplne vpravo stojí trubkár a spevák Janko Chrebet, za bicími Milanko Petráš, v strede je kapelník Peťo Petráš (výnimočne bez heligónky, ale s gitarou), vedľa neho basgitarista Jožko Súšol a úplne vľavo ja (hrám na klávesy).

Okrem Milanka sme vtedy spievali všetci, aj keď – už to teraz môžeme prezradiť – Janko Chrebet (prepáč do nebička!) spievať moc nevedel. Ale o to viacej ho to bavilo, ono to tak býva... A nakoľko sme boli skvelá partia a mali sme radosť z toho, akú on má radosť, že spieva ☺, tak na každej akcii sme mu dali mikrofón, aj som mu ho nastavil a pred hraním som ho nenápadne stiahol. Viem, že to nebolo od nás celkom fér, ale roky to tak fungovalo.

Lenže sa stalo, že sme šli hrať na námestie do Prievidze, kde nás zvučil technik Domu kultúry. O tejto našej „kamarátskej finte“ na trubkára Janka sme mu,

samozrejme, nepovedali, aparátúru sme nastavili, Milanko odklepal „dve“ a polkou *Tam pri Prievidzi* sme začali naše vystúpenie.

Jankovo „brumendo“ nás sprevádzalo celým prvým kolom. Podarilo sa nám ho síce kde-tu prehlásiť naším spevom a odľahlo nám, keď hral Janko na trúbku, cez prestávku som však hneď utekal za technikom vysvetliť mu naše špeciálne požiadavky na spev, Jankov mikrofón „upravil“ a ďalšie vystúpenie už bolo v poriadku.

Dlhoročné veselé „tajomstvo“ Necpalanky je teda prezradené ☺.

Kapusta

A už keď je tu aj foto z oslavy pre firmu BESPА - bývalé Banské stavby, tak jedna veselá príhoda pre málinko silnejšie žalúdky...

Kapelníka Peťa pozvali na Banské stavby na nejakú slávnostnú schôdzu, aby im tam pri heligónke spríjemnil posekanie. To on vedel úplne najlepšie. Po oficiálnej časti si teda „obliekol“ heligónku a poprechádzal sa pomedzi zúčastnených hostí; niečo pohral, pospieval, snažil sa...

Po chvíľke ho ale poprosili, keď je už teda čas na zábavu, nech aj povie nejaký vtíp alebo hádanku, príhodu... Jediné, čo Peťovi (po dlhom hútaní) napadlo, bola hádanka: „Kto vie, ktorá zelenina obsahuje najviac alkoholu?“ A čakal na odpoveď. Nikto sa nehlásil, a tak Peťo zvolal: „No predsa čerstvo vydávená kapusta!“ (Na to „vydávená“ ale použil trochu hrubší výraz.)

A nastalo ticho... Žiadny smiech... Ticho... Peťo začal tušiť, že niečo „nevyšlo“, a tak sa blízko sediaceho host'a opýtal, v čom je problém. No a dozvedel sa, že generálny riaditeľ BESPА sa volá Kapusta... ☺ Pán generálny to však prijal úplne normálne, veselo, pobavil sa a – samozrejme – po tejto príhode sa rozbehla už normálna zábava ☺.

Pripravil: Peter Lachký
Foto: archív Necpalanky

MAŇA

Vydáva: Tetulienka Marulienka

Adresa: Veľkonecpalská 117, Prievidza; Tel.: 046/5419957; Mobil: 0904 197 251

E-mail: redakcia@casopis-mana.sk, humajova.petra@gmail.com

Redaktori: Petra Humajová, Martina Humajová

Foto: Archív rodiny a rodinných priateľ'ov.

Foto na obálke: Alena Humajová (v strede) s dcérou Mirkou (vpravo) a nevestou Zuzanou (vľavo)

Grafická úprava a tlač: Ladislav Mečiar

A na záver... A na záver... A na záver...

Ide zajačik z krčmy a zaspí na poli. Pobjú sa o neho dvaja vlci. Keď sa ráno zobudí, zbadá len roztrhané franforce. Spokojne sa ponat'ahuje a zamrmle si: „Nesmiem toľko piť, potom neviem, čo robím!“

Hovorí lord sluhovi:
„Jean, prest'ahujete mi na noc postel' do pivnice?“

„Načo, pane?“

„Chcem mať hlboký spánok.“

Kúpil som si nový notebook a nechal som ho vedľa posteľe na podlahe. Na druhý deň si ho všimla babička, ale myslela si, že je to váha... Babička váži 700 €.

V zubnej ambulancii hovorí pacient lekárovi:

„Z vašej ordinácie by ste mali urobiť pútnické miesto.“

„Prečo?“

„Nebudete mi veriť, ale keď ste mi trhali zub, videl som všetkých svätých.“

Obvodná lekárka sa pri vyšetrení pýta bezdomovca:

„Tak, akú injekciu vám dnes píchnem?“

„Bodla by finančná...“

Muž váhavo stojí pred zubnou ambulanciou:

„Keď nevojdem, nebudem mať čím hrýzť. Keď vojdem, nebudem mať čo hrýzť.“

Príde do ordinácie duch a vraví vystrašenému lekárovi:

„No čo, čo? Vraveli ste, že sa mám prísť o štrnásť dní ukázať!“

„Mali by ste sa občas aj umývať,“ hovorí lekár pacientovi.

„Veď ja sa umývam každý deň!“ odpovedá on.

„V tom prípade si musíte občas aj vymeniť vodu!“

Chcete zdvojnásobiť cenu vášho Trabanta? Natankujte!

K električke dobieha zadýchaný muž a zúfalo volá:

„Prosím vás, počkajte ešte na mňa, inak nestihnem prácu!“

Cestujúci sa prihovoria u vodiča a on naňho počká. Muž nastúpi, dvere sa zatvoria, električka sa rozbehne a on hovorí: „Dobrý deň, kontrola cestovných lístkov!“

Vlaky nechodia načas, lebo výpravcovia to občas prepísknu.

Dvaja železničiar:

„Počul si? Novák dostal hodinový výpoved! A to len preto, že neoznámene vošiel do šéfovej kancelárie.“

„Iba preto?“

„No... Je pravda, že on tam vošiel s lokomotívou...“

„Pán výpravca, a dočkám sa vôbec toho vlaku?“

„Prečo nie? Veď ste ešte mladý...“

V jedálnom vozni sa rozčul'uje cestujúci:

„To je strašné, už sto kilometrov čakám na rezeň!“

